

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.183 van 5 juli 2012
in de zaak A. 201.166/XIV-33.366**

In zake : 1. XXX (alias XXX)
 2. XXX (alias XXX)
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
 van hun minderjarige kinderen
 XXX
 XXX
 3. XXX
 4. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Maurice Mandelblat
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 A. Reyerslaan 41 bus 8
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juli 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 64.200 van 30 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7349 van 17 augustus 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maurice Mandelblat, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Leen Van de Vijver, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekers dienen op 5 februari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 2 februari 2011 ongegrond.

3.2. De derde verzoeker dient op 31 december 2010 bij de stad Mechelen een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in.

Op 21 februari 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de derde verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Op 18 maart 2011 stellen de verzoekers tegen de hierboven genoemde beslissingen van 2 en 21 februari 2011 een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in.

Met een beschikking van 29 april 2011 laat de voorzitter van de tweede kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekers weten dat hij van oordeel is dat de neerlegging van een synthesesamenvatting vereist is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart het beroep met een arrest van 30 juni 2011 niet-ontvankelijk omdat de synthesesamenvatting van de verzoekers bij gebrek aan een samenvatting van de aangevoerde middelen niet aan de voorwaarden van artikel 39/81, derde lid, van de Vreemdelingenwet voldoet. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending van artikel 39/81, derde lid, van de Vreemdelingenwet op.

Zij voeren aan dat in het bestreden arrest op arbitraire wijze uit de samenvatting van toelichting en een arrest van de Raad van State van 26 oktober 2007 wordt afgeleid dat de synthesesamenvatting uitsluitend een samenvatting van de aangevoerde middelen moet bevatten en dat hij bij gebreke daarvan niet aan artikel 39/81, derde lid, van de Vreemdelingenwet voldoet zodat het beroep niet-ontvankelijk is. Noch de vereiste van een samenvatting, noch de sanctie van niet-ontvankelijkheid bij gebrek aan een samenvatting zijn in de wet voorzien, zodat de eerste rechter die bepaling heeft miskend.

De verzoekers lichten toe dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet in bijna dezelfde termen is opgesteld als artikel 14 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State, doch niet de uitdrukking “samenvattende memorie” bevat. Er is enkel sprake van een synthesesememorie, zonder te bepalen dat deze samenvattend moet zijn. Daarom vindt de vereiste van samenvatting volgens de verzoekers geen steun in het door de eerste rechter aangehaalde uittreksel uit de memorie van toelichting.

De verzoekers vervolgen dat het door de eerste rechter aangehaalde arrest van de Raad van State van 26 oktober 2007 irrelevant is omdat in de memorie van wederantwoord in die zaak slechts naar het inleidend verzoekschrift werd verwezen zonder de aangevoerde cassatiemiddelen te hernemen.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord met verwijzing naar de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) heeft geleid dat een verzoeker in de synthesesememorie zijn argumenten opsomt en ingaat op de tegenargumenten van de verwerende partij. Hij mag zich daarbij niet beperken tot het overnemen van het inleidend verzoekschrift.

Te dezen hebben de verzoekers in de synthesesememorie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel het inleidend verzoekschrift hernomen. Die memorie voldoet door een gebrek aan samenvatting van de aangevoerde middelen niet aan de voorwaarden van artikel 39/81, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Vermits uit de memorie van toelichting blijkt dat hetzelfde doel wordt beoogd als in de cassatieprocedure voor de Raad van State, is het niet de bedoeling dat het verzoekschrift integraal wordt herhaald. Volgens de verwerende partij ontnemt een ander oordeel de zin aan het concept van een synthesesememorie.

De verwerende partij besluit dat de synthesesememorie is ingevoerd om bij een complexe zaak en wanneer hij een meerwaarde kan bieden een verzoeker de kans te geven om met een samenvatting van zijn middelen en een repliek op de nota van de verwerende partij nogmaals zijn standpunt kracht bij te zetten.

6. In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekers toe dat de vergelijking in de memorie van toelichting met de cassatieprocedure voor de Raad van State

nog niet betekent dat de twee procedures exact hetzelfde doel beogen. Zij benadrukken dat zij niet enkel het inleidend verzoekschrift hebben overgenomen maar ook hun repliek op de nota met opmerkingen van de tegenpartij hebben laten gelden. De verzoekers besluiten dat zij in de synthesesemorie voorzichtigheidshalve al hun argumenten op een rijtje hebben gezet, juist om te voorkomen dat geen rekening met hun argumenten zou worden gehouden.

Beoordeling

7. Artikel 39/81, derde lid, van de Vreemdelingenwet definieert de synthesesemorie als “een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”. Deze bepaling voorziet verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voorkomend geval uitspraak doet op basis van de synthesesemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Vooreerst blijkt dat het begrip “samenvattende memorie”, anders dan in het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State, niet in de voornoemde bepaling voorkomt. Uit het gebruik van verschillende bewoordingen kan alleszins niet worden afgeleid dat de wetgever daarmee hetzelfde begrip zou hebben bedoeld, integendeel.

Evenmin wordt de vereiste van een samenvatting in de definitie van het begrip “synthesesemorie” voorzien: er wordt enkel gesteld dat een verzoekende partij daarin “al haar argumenten op een rij zet”.

Deze bewoordingen zijn duidelijk in die zin dat het de bedoeling is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak kan doen op basis van één enkel procedurestuk in hoofde van de verzoekende partij, zijnde de synthesesemorie. Ook al heeft de wetgever de verzoekende partijen er onmiskenbaar toe willen aanzetten hun argumentatie in de synthesesemorie ook samen te vatten om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten, dit betekent niet dat hij het ontbreken van een samenvatting heeft willen sanctioneren. Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorziet immers geen sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen, laat staan dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard. De enige sanctie in die bepaling bestaat hierin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet op basis

van de synthesesememorie en dus geen aandacht meer hoeft te besteden aan middelen of argumenten die niet meer in de synthesesememorie zijn opgenomen.

Te dezen hebben de verzoekers in de synthesesememorie hun middelen volledig hernomen en aangevuld met een repliek op de nota met opmerkingen van de tegenpartij. Het gaat dus zonder twijfel over een memorie waarin zij al hun argumenten op een rij zetten, zoals vereist door artikel 39/81, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het ontbreken van een samenvatting van de middelen kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zonder schending van die bepaling tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring besluiten. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 64.200 van 30 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen